

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.06.2013, sen. zn. 29 ICdo 13/2013, ECLI:CZ:NS:2013:29.ICDO.13.2013.1

Číslo: 91/2013

Právní věta:

Incidenční spor o vyloučení majetku z majetkové podstaty dlužníka je ve smyslu ustanovení § 9 odst. 4 písm. c) advokátního tarifu sporem ve věci rozhodované v insolvenčním řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.06.2013

Spisová značka: 29 ICdo 13/2013

Číslo rozhodnutí: 91

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Incidenční spory, Majetková podstata, Odměna advokáta, Přípustnost dovolání

Předpisy: § 160 IZ

§ 2 písm. d) IZ

§ 225 IZ

§ 237 o. s. ř.

§ 9 odst. 4 písm. c) předpisu č. 177/96Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozsudkem ze dne 9. 7. 2012 zamítl M ě s t s k ý s o u d v Praze (dále jen „insolvenční soud“) žalobu, kterou se žalobce T., a. s., domáhal vůči žalovanému (insolvenčnímu správci dlužníka S., a. s.) vyloučení finančních prostředků ve výši 228 459 789 Kč s příslušenstvím z majetkové podstaty dlužníka (bod I. výroku) a uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 12 600 Kč (bod II. výroku).

K odvolání žalobce V r c h n í s o u d v Praze rozsudkem ze dne 10. 1. 2013 potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok) a uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 12 826 Kč (druhý výrok).

Proti rozsudku odvolacího soudu (a to výslovně „v celém rozsahu obou jeho výroků“) podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, namítaje, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř., tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud napadený

rozsudek změnil tak, že žalobě bude v plném rozsahu vyhověno.

Nejvyšší soud dovolání odmítl.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud předesílá, že podle ustanovení § 237 o. s. ř. je dovolání přípustné (s přihlédnutím k omezením dle § 238 o. s. ř.) též proti akcesorickým výrokům rozhodnutí odvolacího soudu, jímž se odvolací řízení končí, včetně výroků o nákladech řízení (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. [29 Cdo 1172/2013](#), které je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu citovaná níže – dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu).

V posuzované věci k těmto akcesorickým výrokům patří ta část prvního výroku napadeného rozsudku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu ve výroku o nákladech řízení a dále druhý výrok napadeného rozhodnutí, jímž odvolací soud rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Dovolatel však ve vztahu k těmto výrokům neuplatňuje žádnou dovolací argumentaci, takže ohledně nich neotevřel žádnou otázku procesního nebo hmotného práva (§ 237 o. s. ř.). Nadto jde o výroky, jimiž bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč (§ 238 odst. 1 písm. d/ o. s. ř.). Dovolání proti těmto výrokům proto není přípustné (srov. opět usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 1172/2013](#)).

V rozsahu, v němž dovolání, směřuje proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, je Nejvyšší soud rovněž neshledal přípustným (dle § 237 o. s. ř.).

V řešení otázek dovoláním předestřených (v tom, za jakých podmínek lze z majetkové podstaty dlužníka vyloučit finanční prostředky), je totiž napadený rozsudek v souladu s ustálenými judikatorními závěry Nejvyššího soudu, jak vyplývají především z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. [29 Odo 1005/2003](#), uveřejněného pod číslem 85/2006 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 85/2006“), dále z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2010, sp. zn. [29 Cdo 1560/2008](#), a z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2012, sp. zn. [29 Cdo 1702/2010](#), uveřejněného pod číslem 111/2012 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (na tato rozhodnutí v daných souvislostech přílehavě odkázal již odvolací soud). Srov. ostatně též usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2000, sp. zn. [I. ÚS 131/2000](#), uveřejněné pod číslem 19/2000 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, (citované již v [R 85/2006](#)), v němž Ústavní soud mimo jiné uzavřel, že právní teorie i soudní praxe je jednotná v názoru, že peněžítá pohledávka je vztahem závazkovým, a nikoliv právem věcným, a tudíž ani nemůže požívat ochrany, která je ústavně zaručena právem vlastnickému.

Nejvyšší soud nemá žádné pochybnosti o tom, že závěry, které v označených rozhodnutích formuloval k výkladu ustanovení § 19 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, jsou *mutatis mutandis* uplatnitelné i při výkladu ustanovení § 225 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona).

Nejvyšší soud proto dovolání odmítl podle § 243c odst. 1 a 2 o. s. ř., neboť není přípustné podle § 237 o. s. ř.

Výrok o nákladech dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243c odst. 3, § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 a 2 a § 146 odst. 3 o. s. ř., když dovolání žalobce bylo odmítnuto, čímž mu vznikla povinnost nahradit žalovanému účelně vynaložené náklady dovolacího řízení.

Náklady žalovaného v dovolacím řízení sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání ze dne 15. 5. 2013), určené podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb

(advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

Advokátu žalovaného přísluší za tento úkon právní služby mimosmluvní odměna dle § 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu. Incidenční spor o vyloučení majetku (zde peněžních prostředků) z majetkové podstaty dlužníka je ve smyslu ustanovení § 9 odst. 4 písm. c) advokátního tarifu sporem ve věci rozhodované v insolvenčním řízení (z ustanovení § 2 písm. d/ a § 160 insolvenčního zákona se podává, že spory vyvolané insolvenčním řízením se projednávají v rámci insolvenčního řízení), u kterého se považuje za tarifní hodnotu částka 50 000 Kč. Tomu odpovídá (dle § 7 bodu 5. advokátního tarifu) mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč. Spolu s náhradou hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč jde o částku 3400 Kč. S připočtením náhrady za 21% daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.) jde celkem o částku 4114 Kč.

K důvodům, pro které byla odměna za zastupování určena podle advokátního tarifu, srov. např. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. [31 Cdo 3043/2010](#).

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodů 1. a 7., článku II., zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.